

№ 5 (975) БЕРЕЗЕНЬ 1976 Київ

Виходить з січня 1927 р.

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Добре, що ми купили твої Марині квітку, бо де б ми за 50 копійок ось так добряче випили...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

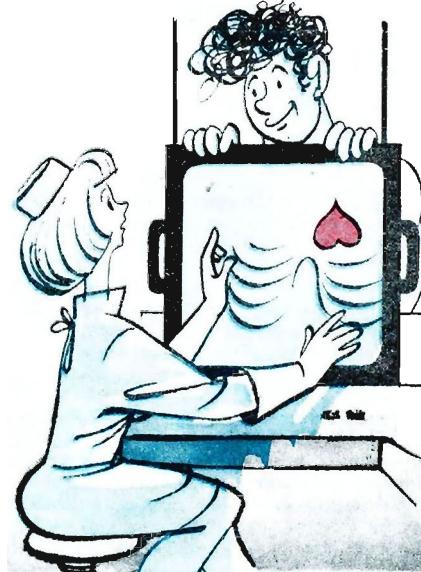
— Яка ти невдячна! А я ж місяць тренувався на роботі, поки навчився пускати такі кільця.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

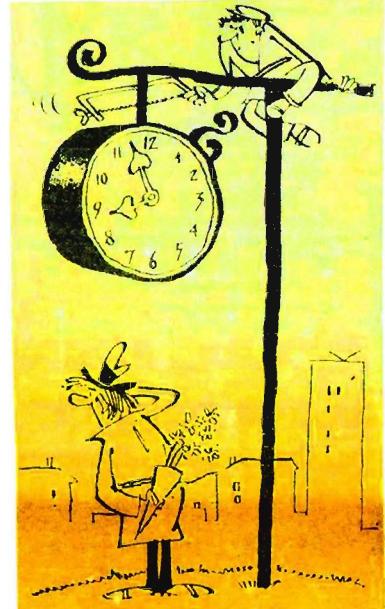

— А не ти казала: як мені набридла вся ця механізація!..

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Мал. В. ПЕТРЕНКА

Ревнощі.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мімозу продавали тільки в комплекті.

— У ту хвилину, як я побачив вас, у мені все перевернулося...

— Ти й досі ще не на роботі?!

— Тю! А я думав, що давно вже там.

Телеграфне гентство **ПЕРЦЯ**

**«ЗДРАСТУЙ, ВЕСНО!» —
ГОВОРЯТЬ...**

...ЦУКРОВИКИ

Радісно зустрічають перший весняний місяць керівники іванківського цукрового комбінату (Маньківський район Черкаської області). Тануть синги, день при дні підвіщуються рівень води у місцевому ставу, з'єднаному з річкою Гирський Тінич, — отож можна значно збільшити випуск у той став і ту річку неочищених виробничих відходів.

...КООПЕРАТОРИ

Спеціальна комісія Олександровської райспоживспілки на Кіровоградщині, дочекавшись тепла, вийшла у село Ставидла і з задоволенням констатувала, що аварійна халупа, в якій багато років розміщувалася господар, вистояла і цю зиму й нікого, слава Богу, не привалила. Наступну перевірку придатності магазину намічено на весну 1977 року.

...КОМУНАЛЬНИКИ

Вислухавши чергову скаргу інваліда Вітчизняної війни А. П. Сторожука на те, що в його квартирі (№ 41 по вулиці Калініна, б) уже кілька років не діє парове опалення у ванній кімнаті, представник Полтавського житлоуправління тепло сказав: «З цим питанням разберемося взимку. Навіщо вам опалення тепер, коли прийшла весна?! Зустрічайте її і вигрівайтесь».

(За повідомленням власних кореспондентів ТАП).

Журнал у контейнері

Молодим на весілля часто презентують отакі собі жартівливі подарунки: приносять величезний пакунок, а в ньому — загорнута у двадцять обгорток манісінька двадцяткопів'янка лялька-голячок, або, як ще називають її діти, — пупсик. Усім весело, і всі сміються.

Знудившись прозаїчним процесом прийому-видачі товарів, працівники столичного управління «Кіївмашпостачзбут» вирішили внести у нього деякий гумористичний елемент. Згадавши мілій весільний жарт, вони заповзялися випробувати його на своїх клієнтах. На замовлення Запорізького нафтопереробного заводу постачальники відправили йому вниз по Дніпру контейнер з електроустаткуванням вагою три тонни (так, в усікому разі, значилося в накладні № 451999).

Працівники «Кіївмашпостачзбуту» виявили в цьому випадку максимум дотепності. Ну, по-перше: хоч у замовленні ясно вказувалося, що завод знаходиться у місті Енергодарі, і посилали йому вантажі спід на станцію Каховське море, контейнер було адресовано в Запоріжжя.

Проте це ще було тільки вступом, так би мовити, преамбулою до справжнього жарту. Пригнавши у Запоріжжя тритонку з вантажниками, представники заводу відкрили контейнер і... розвели руками: він був порожній. Тільки в куточку сиротою стояв якийсь невеличкий розбитий ящичок, в якому спантеличені вантажоодержувачі знайшли пнев-

матичний пристрій для закручування гайок та пневматичну шліфувальну машину — загальною вагою... чотири кілограми...

Ну й попосміялися, напевно, в «Кіївмашпостачзбуті», уявивши, як енергодарці гнали машину за 70 кілометрів до Запоріжжя, заплатили 100 карбованців за пересилку контейнера та ще стільки ж — вантажникам і водієві — і врешті-решт одержали... пупсика у контейнері!

Вас. ШУКАЙЛО.

P. S. При більшому розслідуванні справи виявилось, що авторство у таких жартах належить все-таки не вищеназваному управлінню, а Київській міжобласній конторі «Укрхімкомплекту». Звідти енергодарцям ще раніше надіслали такий же тритонний контейнер (і теж — не в сам Енергодар, а таки в Запоріжжя), в якому виявилось... лише 130 кілограмів вантажу. У «Кіївмашпостачзбуті», як бачимо, лише загострили комізм ситуації. Але все одно — молодці! Єдине, що тут спід було б удосконалити, — так це запропонувати авторам цих дорогих жартів фінансувати їхню вартість із власних кишень. А тоді вже можна й сміятися.

В. Ш.

ЯКЪНІ МОЯ

БАБУСЯ ВСТАЛИ

Давненько це було.

Вчився я тоді в славному місті Києві! Та й поїхав на канікули додому на благословенну Полтавщину.

Бабуся ще моя тоді були живі.

Якось сиділи ми з бабусею вдвох у садку: бабуся, як спеціаліст по промисловості, пір'я дере. Біля неї, значить, виробничі засоби: два підсітки — в однім недране, а в другім — уже дране пір'я.

А я більше по культурній, значить, частині: сиджу під вишнею на рядні й «Очеретом качки гнала» співаю.

От бабуся мені й кажуть:

— Ідеш уже, синочку, скоро?

— Іду, — кажу, — бабусю.

— Знову до Києва?

— До Києва, — кажу, — бабусю.

Замислились м'яя бабуся та й тяжко зітхнули.

А потім і кажуть:

— А я ж у Києві так і не була. І святої Лаври не бачила. Все своє життя збиралася, збиралася, та так і не зібралася. Спочатку — діти, а потім — онуки.

— Так чого ж, бабусю: давайте поїдемо вдвох. Поїздом швиденько. За півтора дні й там. А я там уже собі й знайомих познав: буде де й переднювати й переноочувати. Поїдемо, бабусю! Я тата й маму впрошу — вони пустять. От добре! І мені буде веселіше. Та й Київ побачите, і Дніпро, і Лавру. Все, все я вам, бабусю, покажу, і все вам розкажу.

— А назад же як я без тебе?

— Та й назад так. Посаджу вас на поїзд, по-прохаю кондуктора, щоб попередив, на якій станції вам висідати. А перед тим вдаримо додому телеграму, тато вийдуть на станцію і заберуть вас. І вже. Поїдемо!

— Та боязко якось!

Умовив я таки бабусю їхати до Києва.

Тато з мамою, хоч і довгенько вагалися, та проте згоду дали.

Поїхали ми в город, на станцію. А до станції було верст із тридцять.

Бабуся ніколи в місті не були і поїзда не бачили.

Як побачили вони паровика, та ще він, повз станцію пробігаючи, як закричить, — бабуся, затуливши очі руками, так і присіла.

— Не пойду, — плачуть.

— Та чого ж не поїдете? Та нічого страшного нема, то він свистить, щоб на путі не стояли, щоб ні на кого не наїхати.

— Та щоб ото я лізла на оте чорне та іхала! Та ніколи в світі! За що ж я там держатимусь? Біжи, хай батько вертається та забере мене додому.

А тато привезли нас до станції — та відразу й додому.

— Та де ж я наздожену тата, — кажу, — вже вони допіру верст десять од іхали.

— Не полізу я на те чорне, що ото шипить і свистить!

— Та ні, бабусю, — вмовляю я, — не треба вам туди лізти, не там люди їздять, а у вагонах. От зараз подадуть вагони, сядемо й поїдемо.

— Не сяду, бо впаду.

— Не впадете. От побачите, сидітимете, як у хаті на лаві.

Подали состав, я й кажу бабусі:

— Ну, ходімте, сідати вже пора.

Пішли ми з бабусею до вагона.

— Не полізу, — плачуть бабуся. — Пусти мене, хай уже я вмру вдома.

Я вже розгніався й нагримав, хоч і як ях любив, на бабусю.

— Та не страміться, — кажу, — бабусю. Он на нас усі дивляться.

Глянула бабуся такими очима, що я аж єдвернувся, а потім і кажуть:

— І чого я так боялася!

І все було б добре та гаразд, коли б я не за-вів бабусю до театру.

Довго вони не хотіли, а я таки умовив:

— Хоч раз у житті подивітесь. Знатимете, що таке театр.

Погодились.

Квітка я взяв у другому ярусі, та ще й у першому ряду.

Ішли туди — нічого. Сіли. Як поглянули бабуся вниз, у піртер, як скрикнути «Ой! — учепились за мене:

— Держи мене, синочку! Ой держи! Не долечу я туди живою!

— Що з вами, бабусю?

— Виведи мене. Ой виведи! Високо дуже!

Та тримтесь уся, тримтесь.

Довелось залишити театр. Так і не побачили моя бабуся жодної вистави за все своє життя.

На другий день посадив я бабусю в поїзд, по-прохав кондуктора, щоб допоміг їм висісти на станції.

Доїхали бабуся додому в добром здоров'ї.

А потім, як приїхав я ще додому, дякували мені бабуся за Київ.

— Усе, — каже, — нічого, якби тільки не той театр. Дуже-таки високо, голова паморочиться, ось-ось я вниз полечу. Дуже страшно.

Тепер, коли я бачу, як жінка-машиніст упевнено й рішуче веде величезні залізні состави, мені хочеться підійти до неї і спитати:

— Тьото! Чи вам не страшно, як ото паровик так здорово закричить? А чи не зав'язуєте ви собі хусткою очі, як на свого паровика вилазите? А моя бабуся зав'язувала.

А десь у піднебесі, далеко-далеко, аж десь-десь, аж он там, поза хмарами, реве на яструбкові мотор. А в яструбкові сидить — може, біллява, може, русьва, може, чорнява — дівчинка й мертвоплетлює, усміхаючись, і була вона гроюю для розбішак, німецьких загарбників, ота білявенька, чи, може, чорнява, а то й русьва дівчинка.

І хочеться в ней спитати:

— Дівчинко! Чи не паморочиться в тебе голова, коли з отакенної вишнини на землю поглянеш? У моєї бабусі паморочилася, як вони колись на другий ярус театру потрапили.

Та й думаетесь мені:

«А може б, і моя покійна бабуся тепер мертві петлі робили, якби вони за нашого чудесного часу жили. Оники чи правнуки, бачите ж, як роблять».

Хай царствують моя бабуся!

Хай живе, хай уславляється радянська жінка, жінка вільна, жінка-творець, жінка-мати.

1946.

МУЗИ І ПЕГАСИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— І ви наче нівроку, і Пегас у вас карий, а поема усе-таки сіренъка вийшла!

З туристським привітом!

Ми вже звикли, що неорганізованого туриста, або, як його ще називають, дикуна, — ніхто ніде не чекає. І навпаки, громадянина з туристською путівкою відразу оточують увагою.

У Черкаському бюро подорожей та екскурсій мені сердечно побажали щасливої дороги аж до Сочі й назад. Знайомі та друзі наполегливо запрошували пристіти перед дорогою.

— Ні, не можу, — відмовлявся я, — бо через годину від'їзд. Чи, може, ви хочете, щоб я потім доганяв по шпалах свій купейний вагон?

Друзі, розуміється, цього не хотіли. Я скликав валізку, закинув на плечі рюкзак і помчав на вокзал. Моя група у повному складі топилася на пероні.

— Товариші туристи, — підняв руку представник Черкаського бюро подорожей і екскурсій. — Не хвилюйтесь і не панікуйте. Поспішати нам нікуди. Я скликав вас лише для переклички, а також, щоб сповістити: наш поїзд до Сочі відправиться рівно через п'ять годин.

Побачення з кавказькими пейзажами довелося трохи відкласти. Але ненадовго. Не встигли ми повністю засвоїти графік руху поїздів та іншу вокзальну інформацію, розвішану на стінах, як нам уже подали поїзд. Правда, посадили не в купейні вагони, як обіцяли, а в плацкартні.

Ніхто, звичайно, не протестував, бо всі були раді, що хоч ідемо. Тим більше, що «Опис маршруту», видрукований на зворотному боці наших путівок, обіцяв захоплюючу подорож.

Пізніше виявилось, що автори «Опису» не дуже й перебільшили. Коли ми вийшли з вагонів, то зліва побачили височезні гори, а справа — безмежне море. Не було тільки Сочі.

— А де ж місто? — поцікавилися учасники екскурсії.

— За тридцять кілометрів звідси, — люб'язно пояснив директор турпоїзда. — А зараз перед вами селище Дагомис.

Замість обіцяного готелю нас поселили на приватних квартирах. Тут відразу стало видно, хто народився в сорочці, а хто — просто так. Щасливцям дісталися прохідні кімнати, решті — темні закутки. Зате і тим, і тим — жодного стола чи стільця.

Потім почалися екскурсії. Все нас дивувало.

Зокрема, безліч запитань породила пропажа знаменитого Авгурського міжгір'я. В «Описі маршруту» воно значилося, а нам його не показали. Не побачили ми й Самшитового гаю.

— Невже той гай вирубали? — висловив сумнів один турист.

— Ні, — заспокоїв нас екскурсовод. — Самшитовий гай росте і зеленіє, але не для тих груп, які зупиняються в Дагомисі.

Не вдалося нам відвідати й музей М. Острівського.

Решту часу туристи згаяли на боротьбу з тарганими в квартирах та на гарячі дискусії з працівниками кафе «Дагомис», які забезпечували нас їжею. Іжу цю доводилося споживати серед такого неймовірного бруду, що навіть найстійкіші заплющували очі. Дискусії закінчувалися, як правило, тим, що працівники кафе пропонували:

— Не подобається у нас — пошукайте в іншому місці.

Пішли в сусіднє кафе, а там ще гірше...

Додому, щоправда, повернулися без пригод. Принчому, повернулися достроково. І — відразу в своє рідне бюро подорожей та екскурсій, щоб поділитися враженнями.

Приходимо в бюро, а там повно народу. Виявляється, такими враженнями переповнені і ті, що повернулися з Феодосії, Геленджика, Ленінграда.

Директор бюро М. В. Слободюк слухає нас з інтересом. Пройнявшись співчуттям, згарячу обіцяє написати у Сочі, Феодосію і навіть в Ленінград, щоб захистити інтереси черкаських туристів. Та його запал тут же гасне, і він пояснює:

— Не можу я вас захистити. Бо якщо поскаржуся, то туристів із Черкашини там взагалі відмовляться приймати. У Геленджику уже відмовилися. (І Микола Васильович показує офіційного листа).

Щоб якось заспокоїти розхвилюваного директора (хоч це і не наш обов'язок, бо є обласна і республіканська база по туризму), ми пропонуємо:

— Поверніть нам переплату — і ми підемо з миром.

— Це ж яку переплату? — дивується Микола Васильович.

— Ми заплатили за проїзд у купейному вагоні, а їхали в плацкартному.

— Невже? — ще більше дивується директор. — Коли так, зверніться в бухгалтерію.

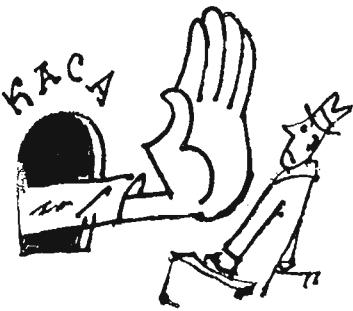
Старший бухгалтер-економіст О. В. Перунова зустріла нас без ентузіазму.

— Лише цього літа ми реалізували понад дві тисячі путівок. Це якщо всім робити перерахунки, то де тих грошей набрати?..

Хто проявляє характер, тому-таки пereраховують. Хто розраховує на коректність бухгалтерії, тому махають рукою і говорять:

— З туристським привітом!

І. НАУМЕНКО.

— Щось рукави задовгі...

— Шо ви! А ну покажіть, яку рибу ви вчора впіймали...

Мініатюри

I НЕ СПОДІВАВСЯ

Комірником зробили Гната вчора.
Ключі вручили — порядку в коморах!
«Ото скромняга, — мовив хтось про Гната,
Хоч запитав би, а яка ж там плата». —
Гнат аж підскочив: «Людоњки хороши!
Невже мені даватимуть ще й гроши?!»

НЕПОРОЗУМІННЯ

Зайшов до діда листоноша в хату:
— Тут вам, — повідомляє адресату, —
є телеграма. Зустрічайте Ліду!..
Беріть її і розпишіться, діду.
А той: — Як розписатися? Як брати?,
Вона ж — рідня! Крім того, я — жонатий!..

НІЧНА СЦЕНКА

Стойте у сквері п яний серед ночі;
Цілує стовп ліхтарний, щось бурмоче...
Підходить двоє міліціонерів.
— Чого, — питаюти, — вештаєтесь в сквері?
І спізно мовив їм отой, «під муҳою»:
— Чи ви сліпі?! Прощаюся з братухою!..

Костянтин СЕРГІЄНКО.

м. Одеса.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Залізничники станції Талалаївка написали Перцеві про те, що їхній начальник Іващенко В. М. відкрив собі зелену вулицю для пиятики, систематичного порушення трудової дисципліни і грубощів до підлеглих. Словом, геть зійшов з рейок нормальної поведінки.

Заступник начальника Південної ордена Леніна залізниці тов. Мірошниченко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За порушення трудової дисципліни, негідну поведінку і втрату авторитету Іващенко В. М. з посади начальника станції Талалаївкаувільнено.

До Осла, що обіймав посаду завідуючого дитячим садком птахоферми, завітала Лисичка. Найматись на роботу. В Осла якраз була вакантна посада. І хоч за фахом Лисичка була зоотехніком і до педагогіки не мала ані найменшого відношення, вона спо-

— Усі кажуть: тільки й людини, що Оセル Вісплюкович, — почала вона солоденько і глянула на Осла такими очима, що йому аж у жижках лоскотно стало. — Що розумом бог не обділив, що чуйністю природа не зобидила, а вже проуважність, яку ви уна-

ла палку любов до підростаючого покоління, то уже запитав, як кажуть, для годіться:

— Що ж змусило вас залишити ту посаду? Компослуг там немає чи адміністрація несправедлива?

— Та... — зам'ялась Лисичка. — Інтриги. Старі гуски, качки і квокви наклеп звели: мовляв, і падіж у мене, і таке інше.

— Буває, — велиководно мовив Оセル. — Ото тільки, що в нас робота трохи інша, так би мовити, турботливіша. Адже наш молодняк ще в пушку, хіба за тиждень почне в колодочки вбиватись.

Лисичка облизнулася.

— Це по мені, — сказала вона. — На старість я більше стала любити немовлят: вони такі... вони такі... — і, одвернувшись, крадькома проковтнула слину.

Оセル сприйняв це як скромність. Недовго думаючи, поклав резолюцію: «Прийняти і доручити найменшеньких курчаток».

Минув тиждень, другий, і Оセル зазів перевірити об'єкт. На фермі, де розміщалися курчатка, Осла зустріла мертвого тиша. Він хотів зайти в приміщення, але на дверях висіла таблиця: «Після обідній відпочинок».

«А де ж вихователька?» Оセル зазирнув у віконце. «Ага, он вона!» Лисичка не гуляла; вона тримала в лапках курчатко, дивилася на нього закоханими очима і ніжно-ніжно повискувала.

Делікатність не дозволила Ослові перешкодити Лисичці у її благородній справі виховання. Він тільки подумав: бач, як любить діток! Треба буде якосі відмітити.

А й не помітив, що курчатко в лапках Лисички було останнім.

Прокіп СКОРОХОД.
с. Васютинці
Чорнобайського району
Черкаської області.

БАЙКА У ПРОЗІ

дівалася посісти ту вільну посаду виховательки.

Але будучи справжнім адміністратором, Оセル зажадав документів.

— Так ви ж, голубонько, не педагог, — сказав він, піднімаючи окуляри на лоба. — І працювали не в цій системі.

Однак і Лисичка була не з дурних, недарма ж доводилася родичною тій, що в Гаві ковбаску видурила.

слідували од своїх рідненьких, хай буде їм земля пухом, легенди ходять.

Ослу ніби елеєм душу помостили; його серце переповнилось вдячністю до Лисички, яка тонко підмітила усі його якості. Оセル аж щоки надув. А коли прочитав у характеристиці з відгідівного пункту, де Лисичка мала групу молодих гусаків, кочурів і півників, що вона там користувалася заслуженим авторитетом і виявляла

ПРИКЛАД

УСМІШКА

П'ята година ранку.

Ледь-ледь сіріє.

Теща ще спить, ворушачи уві сні губами: мабуть, підраховує витрати за вчорашнє весілля.

Молодій дружині сниться щось приемне, бо її чудове личко так і сяяло.

А зять давно уже на ногах. Приніс картоплі, почистив, порізав дрібненько і висипав на сковороду, де вже шкварчав жир.

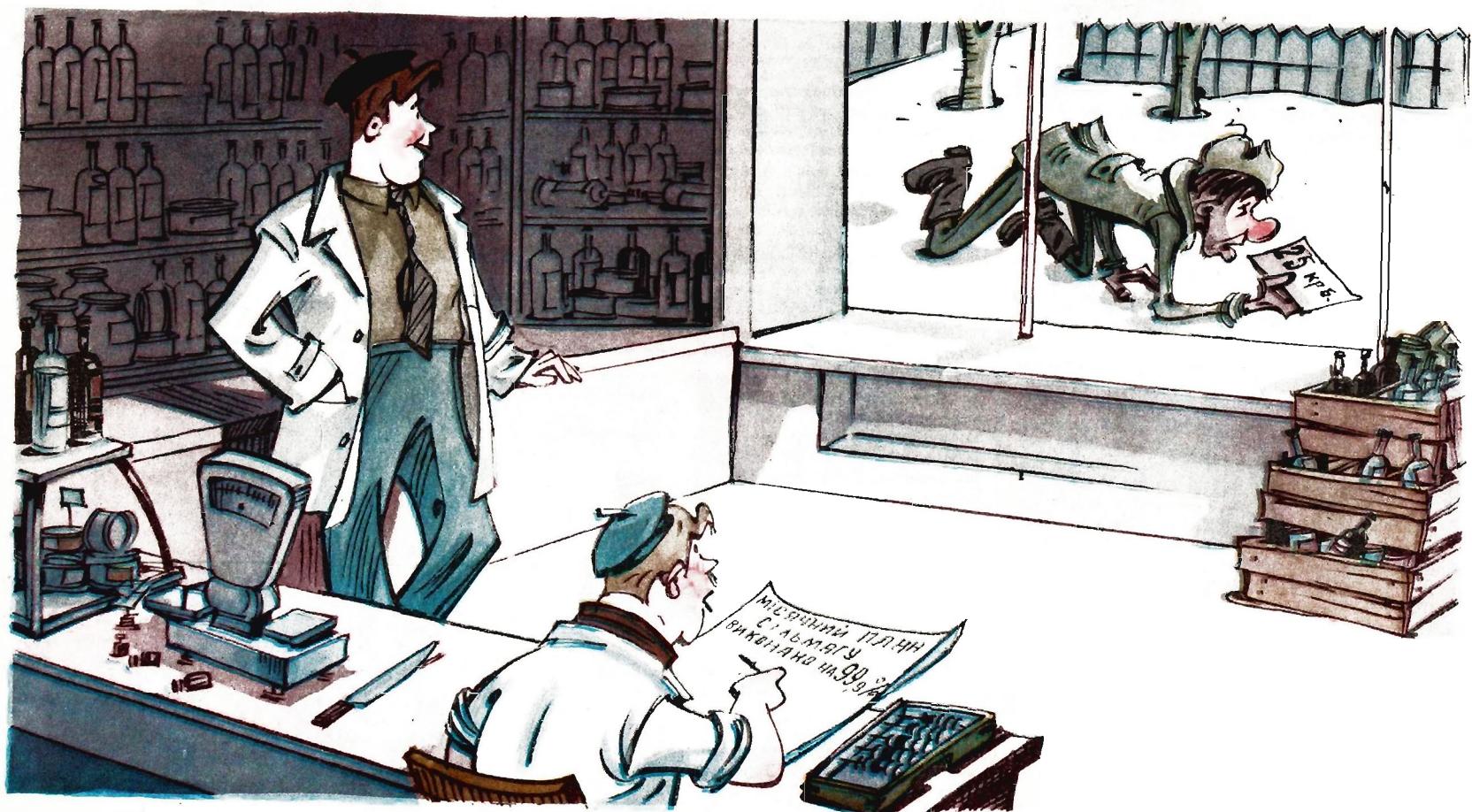
Коли апетитні пахощі розпліклися по квартирі, теща розплющила очі й мало не просльозилася: її зять, як заправський шеф-кухар, чаклував над картоплею, приправлючи її молоденським кропом, цибулькою, лавровим листочком. «Боже май, — подумала. — Яке ж це щастя прийшло у наш дім!»

Тихенсько розбудила доньку: та її собі замиливалася вправною чоловіковою роботою.

А він уже й салат приготував, підігрів тушковану яловичину, дістав із холодильника покриту росою пляшку «Екстри» і тільки після цього запросив обох жінок до столу.

— Дивіться, — мовив, наповнивши свою чарку. — Бачили? Щоб мені кожен ранок отак було!

В. КАЗИМИРКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Якщо Грицькові пощастить доліти, то якраз виконаємо план на сто процентів.

ЦК КПРС схвалив досвід роботи партійних організацій і колективів передових підприємств Львівської області по розробці і впровадженню комплексної системи управління якістю продукції.

ПЕРЕЦЬ. Добриден, Іване Семенович! Мені відомо, що ваш завод був одним із перших у країні, що почав упроваджувати комплексну систему управління якістю продукції. І я радий нагоді особисто познайомитися з вами.

І. С. МАРЧЕНКО. Мені, звичайно, також приємно, що Перець завітав до нас саме з такої нагоди, а не з іншої, більш звичайної для нього.

ПЕРЕЦЬ. Але ж у вас, я чув, тепер і без мене не бракує гостей, що приїжджають саме з цієї нагоди.

І. С. МАРЧЕНКО. На відсутність гостей не скар-

тоді, коли розробляють конструкцію виробу та технологію його виготовлення, відтак забезпечуються в процесі виробництва і підтримуються в процесі експлуатації.

ПЕРЕЦЬ. Але що все-таки є основою нової системи?

І. С. МАРЧЕНКО. Введення стандартів підприємства. Вони точно регламентують всі організаційні, технічні та економічні заходи, встановлюють порядок дій і відповідальність кожного виконавця — від директора до робітника.

ПЕРЕЦЬ. Іване Семеновичу, чи можна вже сьогодні говорити про конкретні результати впровадження нової системи?

І. С. МАРЧЕНКО. Безумовно. Нову систему ми почали впроваджувати чотири роки тому. І тепер всі наші чорно-білі кінескопи мають державний Знак якості. Ще в 1969 році середня довговічність

І. С. МАРЧЕНКО. Гм-м... Це, можливо, надто категорично. Но маємо деякі відомості про те, що декого це й не задовольнило. Скажімо, коли ми різко збільшили довговічність наших кінескопів, то це несподівано викликало нарікання з боку телемайстерень: вони почали зривати плани, що їх раніше виконували за рахунок регенерації кінескопів та ремонту телевізорів. Або таке. В 1974 році в Москві відбулася зустріч з представниками іноземних фірм, приструочена поставками нашою країною на експорт першого мільйона чорно-білих кінескопів (до речі, дві третини з них поставив наш завод). Був на цій зустрічі й наш директор Микола Павлович Конькін. І от в розмові з ним представник італійської торговельної фірми зауважив: «Усім ваші кінескопи хороши, але надто вже довго працюють. Даєте ви гарантію на два роки — то нехай через два роки і згоряють. Тоді в торті рух буде...»

ПЕРЕЦЬ. М-так... Претензії, як наше розуміння, дещо несподівані... Але, Іване Семеновичу, ще одне запитання. Ефективність системи очевидна. Чому ж тоді на деяких підприємствах, зокрема й львівських, її впроваджують досить повільно, а подекуди ще й не почали? Можливо, воно не всюди прийнятна? Чи не залежить це від специфіки, від характеру виробництва?

І. С. МАРЧЕНКО. Не думаю. Адже на нашому заводі ми маємо справу з різноманітними виробництвами. Тут і гірничовидобувна (маємо свої піщані кар'єри), і скловаріння, і металообробка, і машинобудування, і хімічні процеси, і, нарешті, електровакуумна технологія. Бачите, яке розмаїття! А систему впроваджено на заводі повсюдно. Отже, гадаю, річ не в специфіці, а, скоріше, в недостатній культурі виробництва, його недостатньому технічному рівні.

ПЕРЕЦЬ. Залишається від широго серця побажати вашому колективові дальших успіхів у дослідженнях високої якості.

І. С. МАРЧЕНКО. Спасибі за побажання, яке в новій п'ятирічці є особливо актуальним. І заїжджає, дорогий Перець, до нас гості ще.

ПЕРЕЦЬ. Але ж ви казали, що кого-кого, а гостей вам і так не бракує.

І. С. МАРЧЕНКО. Та нехай собі ідуть! З радістю ділітимемось усім, чим багаті.

Бесіду застенографував
О. КРУКОВЕЦЬ.

Дружня бесіда Переца з головним інженером Львівського заводу кінескопів
Героєм Соціалістичної Праці І. С. Марченком

жимось. У нас уже побувало понад чотириста делегацій з різних кінців нашої Батьківщини. Буває завізно. Але останнім часом у Львові введено порядок у цій справі: кожне підприємство має точно визначений день тижня для прийому делегацій. У нас — четвер. Отже, готовий відповісти на запитання.

ПЕРЕЦЬ. Спочатку — про один логічний софізм, який довелося чути, зв'язаний із самим поняттям — управління якістю. Кажуть: управляти можна чимось таким, що вже є. Та коли якість вже є, то чи треба її управляти?

І. С. МАРЧЕНКО. Цей софізм породжений, маєть, тим, що в термін «якість» різні люди вкладають різні поняття. Для конструктора — це високі технічні параметри виробу, для відділу технічного контролю — це повна відповідність державному стандартові чи технічним умовам, для споживача — це надійність та гарне оформлення речі. Ми ж маємо на увазі всі ці компоненти, разом узяті, а ще плюс до того — довговічність виробу, його ергономічність (тобто зручність у користуванні), технологічність (эрчність при його виробництві), а також економічність у виробництві та експлуатації. Отже, якість таєміє слід керувати. І дуже серйозно.

ПЕРЕЦЬ. Але про поліпшення якості продукції на заводі дбали й раніше.

І. С. МАРЧЕНКО. Раніше ми обмежувались окремими заходами, спрямованими на поліпшення якості. Тепер перейшли до науково обґрунтованого управляння нею, до попереднього прогнозування та планування всіх показників якості. Тобто перейшли від встановлення та усунення браку до профілактики браку.

ПЕРЕЦЬ. Як же це досягається?

І. С. МАРЧЕНКО. Саме комлексною системою. Висока якість та надійність закладаються ще

кінескопа дорівнювала 5 тисячам годин, тепер — 10 тисячам, яскравість свічення за цей час збільшилась утроє. Це, так би мовити, вигоди, що їх одержав від нової системи споживач. Але ж безсумнівні вигоди має і підприємство. За п'ятирічку обсяг реалізації продукції (до речі, п'ятирічний план ми виконали ще 15 травня 1975 року) завод збільшив у 2,2 раза. І чверть цього приросту одержано за рахунок поліпшення якості продукції. Загальний сумарний ефект від запровадження нової системи склав за чотири роки 35 мільйонів карбованців.

ПЕРЕЦЬ. Ефектний ефект! Отже, висока якість для підприємства економічно дуже вигідна?

І. С. МАРЧЕНКО. Не лише економічно. Є й інші аспекти. Адже наші чорно-білі кінескопи тепер успішно вийшли на світовий ринок, де успішно конкурують з кращими зарубіжними. А це, вважайте, вже не лише економіка, а й престиж нашої країни. І ще, коли хочеться, високоякісна продукція мae, сказати б, і медичний аспект. Хороша, якісна річ породжує в покупця позитивні емоції. І навпаки, бракована річ породжує негативні емоції. Мені, зокрема, дуже неприємно, що серед наших коліорових кінескопів ще трапляються іноді неякісні. Нехай вони складають незначну частку процента, але ж телеглядач дивиться не на процент, а на телевізор. І я щоразу наче чую всі ті слова, що їх у справедливому запалі вигукують на нашу адресу таєміє слід керувати. Сподівамося, однак, що найближчим часом завдяки комплексній системі ми виборемо й для наших коліорових кінескопів Знак якості. Тоді всі глядачі із задоволенням дивитимуться на наші телевізори, а ми з чистою совістю зможемо дивитись в очі телеглядачам.

ПЕРЕЦЬ. Таким чином, можна зробити висновок, що запровадження нової системи задовольнило абсолютно всіх?

Без слів.

Ті самі гості — в ту саму хату

Додатково... УМОВЧИМО

Ні, не сидять, склавши руки, любителі відписки. Вони постійно удосконалюють свою майстерність.

Ще зовсім недавно у коротеньких відповідях повідомлялося, що факти частково підтвердилися, винних покарано. І все.

І ось маємо новий спалах творчої думки майстрів відписки. Факти визнаються повністю і беззастережно. Призначаються комплексні ревізії «із зняттям фактичних залишків товаро-матеріальних цінностей», далі йде запевнення, що зло буде викорінено дотла. А про конкретно вживті заходи обіцяють повідомити додатково. Але... розраховують при цьому, що в працівників редакції коротка пам'ять.

Саме так відреагувало правління Кіровоградської облспоживспілки на фейлетон «Тумани над балансами» («Перець» № 12 за 1975 рік). Відповідь, підписану заступником голови правління О. Ф. Романенком, було приемно читати. Він повідомляв, що підтвердилися не тільки факти махінацій завмага К. В. Яструба та бухгалтера Новостародубського ССТ В. Г. Циціма, що про них говорилося у фейлетоні, а й виявлено нові порушення, у звязку з чим довелося призначити «документальну ревізію». Це означало, що редакції доведеться чекати нової відповіді про покарання зла. Але минув місяць, другий, третій... Потім — четвертий, п'ятий... Перша звітка з облспоживспілки уже почала жовнутися, а нової не було.

— Може, щось стирася в облспоживспілці, — висловив припущення мій колега, — або товариша Романенка немає на місці.

Щоб розвіяти всякі сумніви, я пішав у Кіровоград і побачив, що приміщення облспоживспілки стоїть на місці, а О. Ф. Романенко сидить у тому ж кабінеті, де й сидів.

На місці і головний бухгалтер ССТ В. Г. Циціма, про якого йшла мова у фейлетоні. Працює собі і вухом не веде.

Немає тільки завмага К. В. Яструба. Слід її відшукали аж у відділі кадрів Олександрийського змішторгу. Близьку виробничу характеристику свідчила, що Клавдія Василівна — справжнісінський скарб для будь-якої торговельної організації. У її трудовій книжці чорним по білому було написано, що з ССТ вона пішла за власним бажанням.

— Як же ви могли підписати таку характеристику? — запитую голову правління Новостародубського ССТ В. Л. Куліша.

— Винен, — самокритично заявив Василь Лазарович, — проявив безпринципність і кричущу безхарактерність. Але Циціма і Іван Павлович так мене просили, так просили...

Ну, чому Циціма стоїть горою за Яструб, ясно. А от чому сам Циціма так припав до душі голові правління Петрівської райспоживспілки Заудальському Івану Павловичу, треба було ще з'ясувати. Справді-бо, який інтерес йому тримати лисицю в курнику!

Інтересу, як я переконався, таки нема. А от обставини змушують. Дуже пікантні обставини. Ну, викликав би Іван Павлович Циціму, запитав би:

— Розтрати, зроблені Яструб, приховував?

— Приховував.

— А я, хлопці, пам'ятаю, коли жінки ще в спідницях ходили.

— Фіктивні акти на списування на-
чебто зісованих товарів підписував?

— Підписував.

— Вдома вино з яблук робив і че-
рез магазин продавав?

— Продавав.

— На гарматний постріл тебе, не
можна підпускати до торгівлі!

А такої залізної категоричності Івана Павловича Циціма міг би і не стерпіти.

— А тебе? — міг запитати Заудальського Циціма.

— Що — мене?

— Тебе на якій відстані треба три-
мати?

— За що?

— Комунальну трикімнатну квар-
тиру з усіма вигодами на трьох чо-
ловік маеш?

— Маю.

— А палац собі будуеш?

— Який там палац! Нещасну хижу
дев'ять на дванадцять метрів.
Дочка заміж вийде, треба ж їй десь
голову прихилити...

— Де це ти бачив хижу з підваль-
лом, гаражем та бетонованим по-

гребом? Державну бетономішалку
використовуеш? Пилку-циркулярку
взяв? Електролінію трифазну на дур-
ничку підводили?

— Це я взяв на зберігання...

— Цемент із фондів райспожив-
спілки брав? А по селах магазини
валяться, бо нічим дірки замурува-
ти!

— Скільки я там узяв... Півтори
тонн.

— Розчин тобі з міжколгоспбуду
возили? Начебто для ремонту мага-
зину?

— Ну, возили...

— А знаєш, що за такі штучки на-
лежить?

— А хто ж того не зиає?

Тому й не загризався Іван Павло-
вич з Цицімою. Хай йому гречь! Хай
краше буде щито-крито.

Невідомо тільки, чому облспожив-
спілка нічого «додатково» не пові-
домляє. Може, ждуть, поки І. П. За-
удальський закінчить будівництво?

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. «Перця».

Кіровоградська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Такий пиріг згорів!..

Найкраще до Яготина добиратися пішки. Не від Києва, звичайно. Від автостради. Принамні, так вміють в автобусій касі, що розташувалася на шляху під вивіскою «Яготин».

— А що, автобуси не ходять?
— Вчора і сьогодні не було.
— Це ж неподобство...
— А ви їздіть електричкою...

Отож до Яготина, як бачите, два шляхи: автобусом і електричкою. По районту найліпше пішки. Довго, але надійно. А втім, самі посудьте: у Яготині 12 вулиць, і тільки вісім — засфальтованих. Тротуарів майже нема. Зате відстою грязюки. Це як у спенку. Але нам пощастило — тепер зима. По деяких вулицях можна пройти. Вдень. Уночі небезпечно. І не тому, що вони не освітлені чи що на них багато леда прімерзлих калюж. Уночі тут вештаються п'яні забіки. Вони не дримають.

Де тихо в Яготині — так це в Будинку культури. Зате поруч, у сквері, щовечора післі. Та які! Аж вуха в'януті і ніхто цих співаків-аматорів нікуди не запрошує, не заплачує. Жаль. Пропадають таланти!

І не лише таланти, а і сила, енергія. Ца сила то «м'ясом» обриває телефони-автомати (навіть під віконом штабу № 40-дровильного народного дружини), то легко відволіє (Інколи з пріоритетом) дерево декабристів (це легка перевідправка). На вулицях районного центру чимало сміття, битих плащів, цегли. А людей з мітлами щось не видно. Кажуть, у Яготині мітей останніми роками не завоюєть.

Йдеш по Яготину і згадуєш рядки з листа, що надійшов до редакції: «Приїжджаєте до нас. Помандруєте. Це ж недалеко. Зате цікаво».

Зелівчим ПОДГОТИНУ

Тут і справді цікаво. Це вже без іронії. Багата земля, чудові люди. А ще багата історія цієї землі.

У Яготині (в мастерку прогресивного на час князя М. Рєпіна, брата декабриста С. Волконського) бували декабристи, дружина С. Волконського — Марія, яка відмовилася від свого ніжного титулу і пішла разом із чоловіком на заслання, в Сибір. У Яготині бували Г. Сковорода і М. Гоголь. Є. Гребінка і О. Плещев, що був засуджений на катогрю, яку замінили засланням в Оренбурзькі степи, де служив солдатом в тому ж окремому корпусі, що Й. Т. Г. Шевченко.

У 1843—1844 роках тут жив і Тарас Григорович Шевченко.

На жаль, будиночок, де він мешкав, таї і не дочекався реставрації.

У наш час яготинська земля дала путівку у великий світ майбутнім генералам, художникам, героям і письменникам. Багата яготинська земля на сучасне і минуле. Про це розповідають експонати, фотографії, репродукції і документи Яготинського історико-краєзнавчого музею.

Але такого невеличкого музею для Яготині замало.

Не музей для Яготина потрібний, а музейне містечко. А тут все для цього є: і колишній маєток, і старі споруди. Кошти теж є. Бажаннями поширили що не вистачає.

Не вистачає, де в кого з місцевих керівників бажання по-господарському розв'язати деякі інші питання. Скажімо, дати більше тепла окремим установам і організаціям. У приміщеннях людей доводиться сидіти в пальтах, кожухах, шапках. Те ж саме треба сказати і про яготинські італіні.

Щоправда, тут теплими бувають вчорашні борщи (особливо в ідалі, що по вулиці Леніна), шматки сала, які чомусь називають тут гуляшем, теплій чай. Відвідувачі легко відходять від чайних позицій (їх вимірюється кілометрами). Чай розливують виделками або авторучками. Отож ставлення до відвідувачів тут швидше ходливе, аніж тепле.

Словом, хіре у Яготині громадське харчування. Можна сказати, худне.

Кинули торік на громадське харчування

у Яготині Григорія Михайловича Андріяша, але від того воно не пішло на поправку.

Не солдат живеться у Яготині і працівникам дитячої та дорослої місцевих бібліотек. Обдуллене приміщення, на якому на вітві соромно чіпляти вивіски, хоч би як хотів, міським «вогнищем культури» не називати.

Не називеш і чітким розклад руху автобусів до райцентру (директор автопідприємства № 09053 О. Колодай). Автобуси тут ходять, але не всходи і дуже своєрідно: веречкою. Або всі разом, або довгий час — юдного.

Не можна відмінно жити в Яготині. Якщо тут є гаряча і холодна вода, то, вивавляється, немає очисних споруд. Брудна вода стікає у річку Ржавець. Другу притоку утворює місцевий маслозавод (директор В. І. Каплаух). Тут теж обходиться без відстінків та біофільтрів. Без них директори, видно, не дуже страждають. Чого, звичайно, не скажеш про все суще в річці.

Обходиться похи то побуту (він, правда, уже будеться, але дуже поволі). Територія та подвір'я окремих установ та організацій обходяться без порядку. Весною чи влітку це не так впадає у вічі (всі потопає в зелені), а от взимку — все на виду. А це теж обличчя міста. Тут уже не скажеш: «На все потрібні кошти». Бо нам здається, що, окрім коштів, потрібна передусім увага плюс бажання.

З олівцем мандрували, записували та малювали О. ЧОРНОГУЗ та А. АРУТЮНЯНЦ. Київська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Із забрудненням атмосфери, як бачите, ми зав'язали.

ПОЗДОРОВИЛИ

ГУМОРЕСКА

Після роботи зібрались ми в актовому залі, щоб поздоровити наших співробітниць із Восьмим березня.

— Щось я не всіх жінок бачу, — несподівано почав свій виступ зав. відділом.

— Вони, Миколо Івановичу, відпросилися. У них ще святковий обід не готовий, — навів довідку головуючий, наш профорг Василь Петренко.

— Отже, товариші жінки...

— А можна і нам з Оксаною Павлівною піти? — вигукнула раптом бухгалтер Ірина Гармаш.

— Ну, що з вами робити, ідіть... Отже, дорогі наші жінки! Ми сьогодні зібралися, що сердечно поздоровити вас... — продовжив виступ Микола Іванович.

— Прошу вибачення, — перервав його головуючий. — Тут до президії записка надійшла. Деякі жінки просить їх додому відпустити, бо їм ще в квартирі прибрать треба.

— Причина не поважна, але хай ідуть, все ж таки завтра їхнє свято, — зіткнув Микола Іванович. — І прошу більше мене не перебивати. То про що це я? Ага, про жінок. Так от: наші дорогі невтомні жінки

не тільки добре працюють, а ще й навчаються без відриву від виробництва. Я сам не раз помічав, як Тетяна Ковальчук у вільні від роботи хвилини робить контрольні з виції математики, а Лариса Голуб — з фізики. Зінайдо Георгієво, куди ж від — раптом вигукнув він.

— Та мені дитину з дитсадка забрати треба.

— Може, чоловік ваш забереть? Хоча б на честь свята. А то, крім вас, жінок не залішилося. Поздоровляти нікого.

— Розумієте, Миколо Івановичу, я б із радістю залишилася, але й у чоловіка на роботі сьогодні збори, вони теж своїх співробітниць поздоровляють.

Взагалі вечір пройшов непогано. Микола Іванович виголосив на честь славних жінок таку емоційну промову, що дехто не міг навіть стримати сліз. А потім, як ведеться, відбулася художня частина. Тільки щодо, що жінки всього цього не побачили. Ми так ретельно готувались! Адже, що не кажи, а свята у них не так уже й часто бувають...

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— І буває ж таке, —

— дивуються колгоспники з колгоспу «Україна» Любашівського району Одеської області, — людина сномпрометувала себе на якісні посаді, і зінамоють, дають перевочити, отримавши, а потім знову призначають... на те саме місце. Хіба не діво? У нашому колгоспі сталося саме таке з завідуючим фермою Дідуренком В. Г. Проштудився раз, авторитет втратив, а його вдруге на керівництво посаді.

— Від злости аж позеленів, —

— Та це ж неприпустимо!

— А інший мовив: — Шо ж ти відішов з ними!

Ще й третій зібралися нас дражнити будуть... —

— Бо строки ми затягувемо доволі!

Вже другий рік контора нашого рембуду Нікя з ремонтом не покінчить у цій школі!

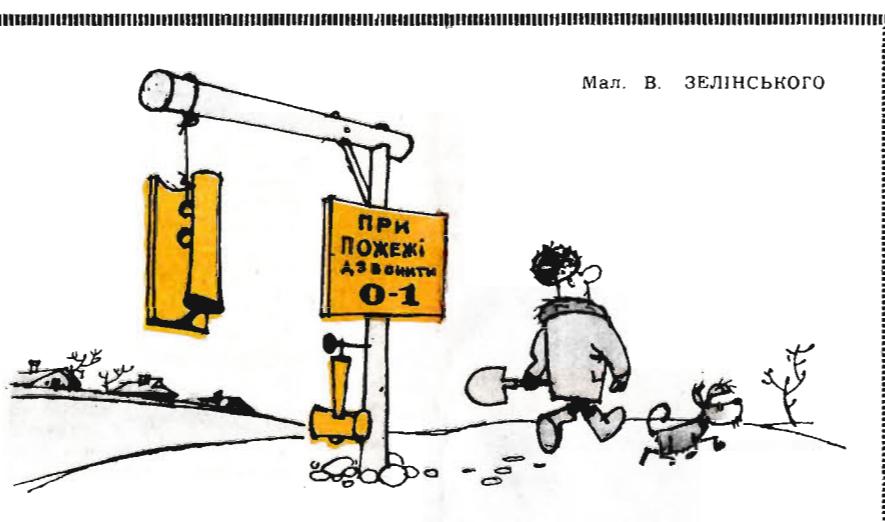
Секретар району КП України тов. Швець повідомив, що правління колгоспу увільнило Дідуренка В. Г. з посади завідуючого фермою.

Другорічники

Дякують за підтримку...

Володимир КРАСНОКУТСЬКИЙ.

м. Харків

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Дали перцю!

Як відомо, у кокній крамниці на найвиднішому місці вивишується прейскурант — таблиця цін на основні товари.

До певного часу висів він і в магазині села Владиславчик Монастирищенського району на Черкащині.

Потім зник. Його купили запроторили працівники колгоспу «Україна» Любашівського району Одеської області. М. В. Стрембцик та інші відповідальні зібралися сидити на стіл працівникам, які відмінно працювали. Але відсутній працівник, який відповідав за відповідальність за працю, не відповів. І було від чого. Яка дорогоціна оздоба, яка апаратура, яке освічення! Софіти, снопосвіти, бра, гучномовці, механічний регулятор і автотрансформатор, проекційні пристрої для відтворення на сцені ночі, вечора, ранку, дощу, снігу й т. п., автоматичне управління завісами та освітленнями... А унікальний музей Мельник і Стрембцик знято. А гастролі приїжджих артистів...

Навідався — і зник. Ахнув і вирішив написати тобі, Перче. Можливо, редакція в силі повернути все те, що зникає?

— Ох, не в силі... Повірте: не були, не брали й не руйнували. От хіба, може, нішні господарі села, колгоспу, а також Олександровського району в силі зупинити руйнацію і сплатити з винних? Хоча, сучасні з Вашого листа, — і, не в силі й воно... Бо якби були в силі — то хіба ж дозволили б колись прекрасний осередок культури до теперішнього стану?

Давайте, значить, шукати сильніших!

Літературна пародія

Подякував...

Спасибі, сонечко, спасибі!
Таке вже літнечко цвіте...
Тут ходить начур по садибі
І спить телятко золоте.

На шворці дівочка сорочка.
На внуціх лъвочки легка...

(В. ТВЕРЕН, збірка «Перчанські письменники», 1975).

Спасибі, сонечко, спасибі,
Що муха повзє по шибі,
Спасибі, сонечко ясне,
Що не вкусіє Рябко мене,
Спасибі, сонечко, тобі,
Що зрюють груші на верблі

П. ГАСНКО.

Спасибі, сонечко, спасибі!

Нотаїнки про їхні порядки

НАУКА ВИЖИТИ

У розвинених капіталістичних країнах існують так звані школи менеджерів, тобто директорів і керуючих, де навчають нелегкому мистецтву керувати фінансовими, торговельними і промисловими підприємствами. Тепер у замку Штаффельсберг поблизу міста Бад-Кіссінген (ФРН) відкрився учбовий заклад нового типу, більш пристосований до сучасної епохи.

Це «школа виживання», де за досить велику плату менеджерів навчають ще більш важкому мистецтву — умінню «триматися на по-

верхні» при теперішній енергетичній, економічній і фінансовій кризі.

МОСКІТИ І ПОЛІТИКА

Москіти — це взагалі погань. Мала того, що вони жалять, вони ще розповсюджують малярію; а в Індії — ще й дуже небезпечну слонову хворобу. Тому в Індії почали серйозно вивчати методи боротьби з ними. Всесвітня організація охорони здоров'я підхопила цю корисну справу і доручила досвідченим американським біологам допомогти Індії. Американці охоче погодилися, взяли на себе керівництво проектом і

навіть асигнування. Спочатку все було гаразд, та потім виявилось, що американських учених цікавлять не всі москіти, а лише один з видів — саме той, який переносить жовту пропасницю. У наукових колах Індії занепокоїлися: нащо нам той москіт, коли в Індії жовта пропасниця зовсім не відома? Ще більше занепокоїлися в Індії, коли дізналися, що роботи американських біологів фінансує Пентагон. Дехто пригадав, що Пентагон уже цікавився жовтою пропасницею як одним із засобів ведення біологічної війни. А потім стало відомо, що відповідні досліди з москітами проводилися вже в Сполучених Штатах, але були там заборонені як небезпечні. Отже, Пентагон, скориставшись нагодою, переніс досліди на територію Індії... Ця скандальна історія закінчилася тим, що американських учених не дуже ввічливо попрохали негайно залишити Індію.

Вісти з того світу

«Чорний ринок» збрії процітав і процвітає в Нью-Йорку. Половина убивств здійснюється в цьому місті саме вогнепальною зброєю.

За найобережнішими оцінками капітана поліції Джона О'Саллівена, на 8 мільйонів мешканців Нью-Йорка припадає майже 2 мільйони гвинтівок, пістолетів, рушниць.

На цьому «чорному ринку» щорічно продается понад 100 тисяч одиниць зброї наирізноманітніших марок — від дешевих пістолетів «спеціально для суботнього вечора» до дорогих револьверів вартістю від 150 до 500 доларів за штуку...

Торгівці зброєю належать на своїх операціях чималі гроші. Рівень прибутку сягає 100—200 процентів.

«Крісчен сайенс монітор», Бостон.

В останні роки у ФРН все настирливіше заявляють про себе так звані «студентські корпорації». Вихвалиння грубої сили, проповідь розгніданого антикомунізму і шовінізму, які вважаються в студентських «братьствах» хорошим тоном, найкраще відповідають «ідеалам», що їх намагаються нав'язати західнонімецькі молоді праві кола ФРН, котрі й досі мріють про перегляд підсумків другої світової війни.

(Із газет).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Під реваншистську дудку.

• • •

У капіталістичних країнах безперервно зростають ціни на м'ясо.

(Із газет).

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Судячи з почерку, сер, тут орудував спеціаліст по ювелірних магазинах!..

Під час сильного туману один іноземний турист зачпутився на вулицях Лондона. Раптом він почув чиєсь кроки і вигукнув: «Скажіть, будь ласка, в якому напрямі я рухаюся? З туману долинуло: «Прямісінько у Темзу. Я щойно виліз за діти».

Номери в готелях Сполучених Штатів прикрашені величими картинами, переважно витворами художників-абстракціоністів без елементарного хисту і смаку. Спілка художників у Нашвіллі запропонувала готельному концерну замінити цю мазанину картинами справжніх художників, невеликими за розміром, такими, щоб відповідали розмірові приміщення. Концерн рішуче відмовився: він воліє купувати лише такі картини, які не вмістяться у валзі клієнтів.

На польовій дорозі поблизу Гента (Бельгія) один автомобіліст порався у моторі своєї автомашини і нікак не міг завести її. Десятирічний хлопчик, який проходив мимо, запропонував свої послуги. Він швидко запустив мотор. Вдачний власник автомобіля дав йому чайові і водночас поцікавився, чому він у цю ранкову годину не в школі. «Сьогодні у нас в школі чекають на інспектора з міністерства, — відповів хлопчик. — Тому учителя спровадив мене додому, бо я найгірший учень у класі».

Безпорадний автомобіліст був тим самим інспектором...

Одним із найкращих бестселлерів, тобто книжкою, що користується найбільшим попитом, стала у Франції книжка лікаря-гомеопата Еммеріка Морі. В ній поради, як лікувати найпоширеніші хвороби — бронхіт, ревматизм, подагру, гіпертонію і таке інше. Секрет успіху: всі рекомендовані лікувальні засоби складаються з алкогольних напоїв.

* * *

Вісімнадцятирічна дівчина з Брістолья (Англія) покохала пожежника. Щоб побачити його, вона двічі підпаливала кондитерську фабрику, на якій працювала. Ці два побачення обійшлися страховій компанії в 190 000 фунтів стерлінгів.

НОВИНА

— Ви чули новину?
— Ні, а що?
— Дмитро Кирилович у нашій лікарні працює.
— Це ж який? Не Підлубняк, ви підково?

— Підлубняк.
— Та що ви кажете?! І ким же він у нас?
— Санітаром.
— А таку ж посаду чоловік займав...

— Начальник відділу капітального будівництва Липовецького районного управління сільського господарства.

— От-от. І за що його так понизили?

— Не понизили. Він і тепер начальником працює. А в нас, так би мовити, за сумісництвом.

— Санітаром?

— Санітаром.

— Хіба ж йому грошей не вистачає?

— Йому вистачає, а жінці, мабуть, мало.

— То хай би жінка і працювала.

— Таке скажете: жінка такого начальника — і працювати!

— А він же працює: і за себе, і за неї.

— Він працює за себе, а за неї у нас тільки зарплату одержує.

— Оце новина! І давно?

— Ще з травня позаминулого року.

— А хто ж на роботу оформив?

— Пиковський!

— Наш головний лікар?

— Атож. Ви тільки нікому про це, бо завтра вся районна лікарня знає...

м. Липовець.

ЧЕСПО-ДІВАНА ЗУСТРІЧ

— Пробачте, ви, випадково, не збани?
— Ні, а чому ви так подумали?
— Та бачу, з вас пара йде!
— А-а! То я шукаю, де у Вінниці ремонтно-будівельне управління Міністерства харчової промисловості, а ніхто підказати не може...

— А для чого воно вам?
— Та я там працюю!
— Ви?
— Я. А чого ви так дивуетесь?
— Працюєте і не знаєте, де управління?
— А що тут дивного! Може, у мене робота вдома.

— А ким ви у нас, як не секрет?

— Паркетником. А ви?

— А я виконроб цього управління.

— Зіновій Йосипович Макієвський?

— Зіновій Йосипович. А ви не Громовий?

— Громовий. Василь Костянтинович.

— Хто б міг подумати? Така несподівана зустріч. Здрасуйте!

— Здрасуйте.

— То це я вам щомісяця табелі і наряди виписую?

— Та, мабуть, мені.

— І як, задоволені зарплатою?

— Скажете. Двісті карбованців на паркеті не валяються.

— Дякуйте нашему начальникові Георгію Георгійовичу Масленникові — душа-людина. Це ж він вас заразував до нас паркетником.

— Я знаю. Оце хотів би його хоч в очі побачити.

— А що, ніколи не зустрічалися?

— Ніколи. Я до вас на роботу заочно оформлявся.

— А зарплату? Теж заочно нараховують?

— Заочно.

— А паркет?

— Що паркет?

— Як ви паркет кладете?

— Сміється, Зіновію Йосиповичу

Хто ж його кладе. Ви ж мені наряди

і табелі теж заочно виписуєте...

м. Вінниця.

КЕРІВНИК №2

— Скажіть, будь ласка, це контора радгоспу «Україна»?
— Так.
— А Володимира Антоновича Ходолова можна бачити?
— Директора? Його нема.
— А головного бухгалтера товариша Марценюка?

— Марценюк — це я. А ви хто будете?
— Я Кокарєва. Катерина Йосипівна. Ви мене, Станіславе Марковичу, не пізнаєте?
— Кхм! Та як вам сказати... Ви ж у нас.. у Серебрії, начебто ніколи й не були.

— Е-е, не кажіть: я приїжджаю до вас двічі. Перший раз поїздом Вінниця — Могилів-Подільський, а другий — автобусом. Я з Вінниці. Там в універмагі старшим продавцем працюю.

— А чоловік?

— А чоловік мій тут, у Серебрії. Кокарєв В. М. Він керівник студентського загону...

— А-а! Так би зразу й сказали. Тепер пам'ятаю. Ви й справді двічі були у нього. На вихідні, либо чи, приїжджаючи... Чоловіка свого дуже любите? Так, любов не картопля! «Любви все вікома покорни», як сказав Пушкін. Так що ви хотіли?

— Та мені сказали, що можна за це... Ну, як вам сказати... За те, що

я була у вас, у Серебрії, зарплату одержати...

— О, тепер згадав. Мені директор радгоспу переказував. Вас заразували керівником студентського загону номер два.

— Виходить, я керівник номер дві!

— Так, так. Ви керівник номер два, а ваш чоловік керівник номер один. І ми вам за два приїзди... Вибачаєте, за два місяці нарахували сто шістдесят чотири карбованці і вісім надцять копійок.

— А підйомні?

— О, ледь не забув. І підйомні, Катерино Йосипівно. Це, так би мовити, вам за любов!

с. Серебрія,
Могилів-Подільський район,
Вінницька область.

ТОМУ Й СПІВАЮТЬ...

Через річенку та й через бистру
Важко дістатись тепер до міста.
Як нам на працю щодня ходити?
Як добиратись до школи дітям?
Моста немає... То ми не проти,
Якщо міськрада дасть вертолітота...

Такої пісні співають мешканці вулиці Колгоспної у м. Рахові на Закарпатті. Хоч до центру міста рукою подати — якихось сто метрів, але потрапити туди дуже важко: старий висячий міст через Тису поруйнувався, а новий будуєть ось уже кілька років і ніяк не добудують. Тому й змушені люди співати...

I. ДЖЕРЯ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ТАНЦЮРИСТ

Їжачиха всіх гука:
— Іменини в Їжака!
Не мирайте, друзі, хати,
Всіх ми будем
пригощати!

І зійшлися славні гості,
Залунали дружні тости,
Ли гості, запивали,
Їжаку хвалу співали.

Потім дружно підвелись
І за танці узялись.

І ведмідь устав
з-за столу,
Обдививсь усіх довкола...
— Це ж не полька,
А гоп-пак,
Танцювати треба так!..

Взявся у боки
клишоногий,
— У-ух!..
І гепнувсь на підлогу.
Думав він навчити всіх,
Ну, а вийшов
Просто сміх!

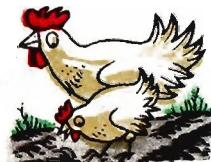
Валентин КИРИЛЕНКО.

СІМЕЧКА

У матусі квочки
сімейка голосна:
шестеро — синочки
і донечка одна.
Шестеро — синочки,
півники руді —
бешкетують, бігають,
б'ються в лободі...
То біжать на берег,
де стоять човни...
Матінки-квоквоченьки
не слухають вони.
Тільки, тільки донька —
курочка ряба —
з мамою слухняно
грядку розгріба.

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

ВАСЯ ОБРАЗИВСЯ

Мама строго каже Васі:
— Ти навіщо б'єшся в класі?
Ти за що побив Марічку?
Ой, покинь мені цю звичку!
— То брехня! — підскочив
Вася, —

Я не бив її у класі,
Не чілав і в коридорі,
А набив... уже надворі!

Ніна ДЕРГАЧ.

ПРО ГОРОБЧИКА

— Не цвірінка на тополі
І голівку похилив.
Певно, й він сьогодні
в школі
Одиницю заробив.

Василь ДОМЧИН.

ЛИСИЧКА-СУДДЯ

Українська народна казка

Двоє котиків десь-то добули собі
грудочку сиру і стали раду радити,
як її краще поділити, щоб ні тому,
ні тому кривди не було.

Один котик і каже:
— Давай поділимо отак, упопек!

А другий каже:
— Ні, поділимо краще поздовж!
Засперечались вони.
Коли це біжить лисичка. Побачила
котиків з грудочкою сиру, зупинилася та й питає:

— А що тут у вас таке?
— Не знаємо, як нам краще поділити, — кажуть котики.

— Е, — каже лисичка, — цьому можна легко зарадити. Ось дайте, я поділю.

Котики й oddали їй сир. Лисичка розломала грудочку, а далі й каже:

— Ні, цей ось шматочек більший.
Та й наділа від нього трошки.

— А тепер, — каже, — оцей більший, треба і його підрівняти.

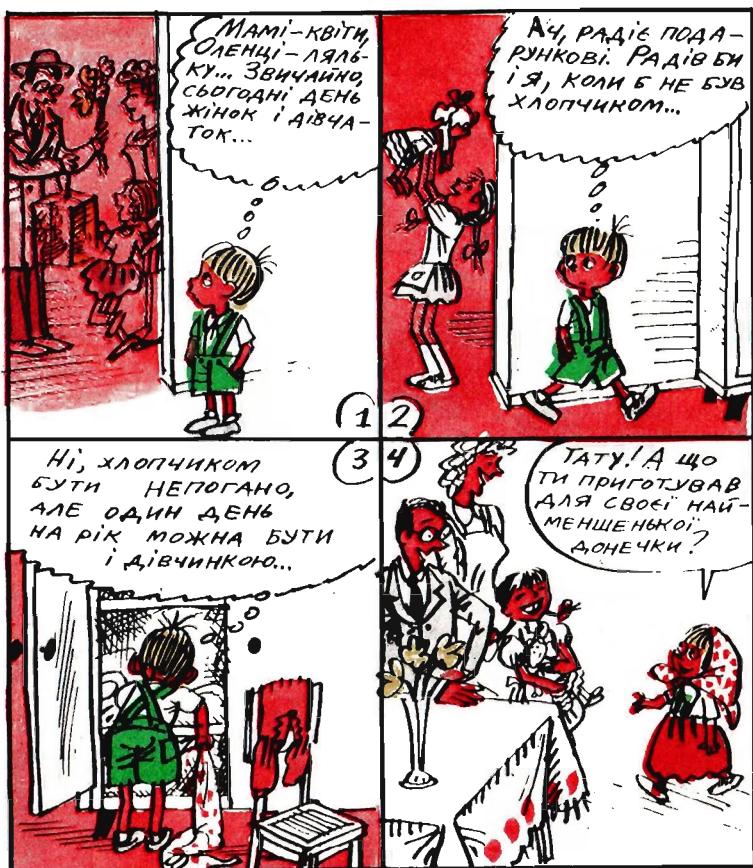
І знову наділа.
Так вона рівняла, рівняла то ту, то ту половинку, аж поки від них лишилися зовсім маленькі шматочки.

— Ну, — каже лисичка, — оце тепер зовсім порівну кожному, хоч і на ваги покладіть!

— Так то так, — кажуть котики, — але за що ти стільки нашого сиру зіїла?

— Як то? — одказала лисичка. — За те, що поділила.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ

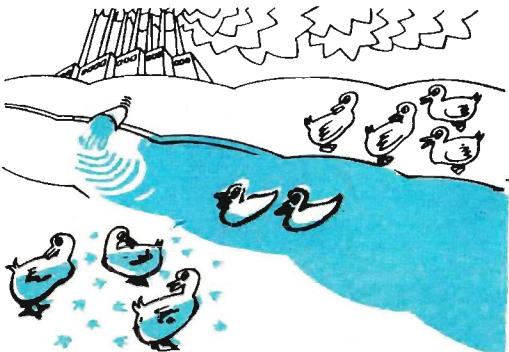
Сторінка
для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

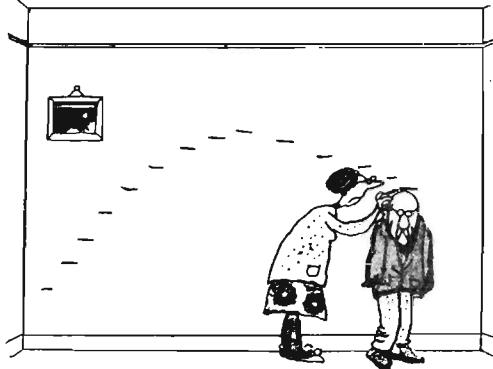

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

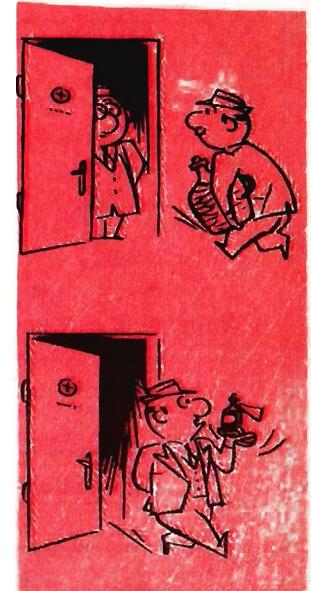
Малюнки з журналів: «УРЗІКА» — Бухарест, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ПАНЧ» — Лондон, «ИЄЖ» — Белград, «РОГАЧ» — Братислава.

Без слів.

Без слів.

Без слів

Передай, будь ласка, від любителів ьюківого низенького укілін директорові Охтирського змішторгу. У нас на заводі сільгоспмашин такі нестерпні умови створюють випивохам, хоч пить кидай: на зборах пісочать, карикатури у стіннівиках малюють, догани оголошують, премій позбавляють. А він єдиний про них потурбувався: познімав винно-горілчані вироби з продажу кількох віддалених гастрономах і весь цей асортимент кинув у магазин, що біля самісінкої заводської прохідної. Тепер навіть під час обідньої перерви дехто встигає «зправитися».

О. ЯРОШЕВСЬКИЙ,
контролер ВТК заводу
сільгоспмашин.

м. Охтирка
Сумської області.

Як ти вважаєш, що важливіше: базар чи наука?

Якщо ж дивитися з точки зору водіїв автобуса, який курсує за маршрутом Кашперівка — Козятин, то, звичайно, базар.

Якщо ж дивитися з точки зору учнів із села Вернигородок, яким конче треба під'їхати до Козятинської середньої школи цим автобусом, то, звичайно, наука. Але в цей автобус о 7 годині 50 хвилин учнів ніхто не пускає. Доводиться ім зробити наступним автобусом і, зрозуміло, запізнюватися на уроки.

— Від учнів плану не матимемо, — заявляють водії цього маршруту.

А от від тіточок, що їдуть на базар, вони не тільки план мають, а ще й «калим».

Цікаво, Перче, що тобі на це відповість директор Козятинського автопідприємства № 01014 І. Ф. Яринич?

Г. ДЕМЧИН, Г. ЖВАВА,
В. ЦІМБАЛЮК та інші.
Вінницька область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Розкажати, як нам збули кота у мішку?

Одержал наш колгосп з Кіровоградської обласної контролі комплектації пневматичний молот М-4129. Розпакували ми його — і жахнулися.

Колінчастий вал молота — зігнутий.

Важелі управління — поламані.
Молот в цілому — до роботи не придатний.

Вдалили ми телеграму директорові контролі товарищеві Бересту. Так, мовляв, і так, замініть нам цей молот! У відповідь — ні звуку.

Розіслали телеграми начальникові обласного управління сільського господарства та неруючому обласному об'єднанню «Сільгосттехніка». Та сама петрушка...

Мовчать поважні організації, мовчить і несправний молот. Як бачиш, Перче, з нього ще менше користі, аніж з кота: той хоч няквати вміє. А так у нас тільки няквіду близько трьох тисяч карбованців, заплачених за цей металобрухт.

А. КАШПУРОВСЬКИЙ,
головний механік колгоспу
«Заповіт Леніна».

Олександрійський район
на Кіровоградщині.

Чи не міг би ти офіційно підтвердити, що Херсон — це не Каховка чи навпаки, що Каховка — це не Херсон? Дехто в це не вірить.

Наше управління виробничо-технічної комплектації тресту «Укрводбуд» знаходиться у Каховці, а сам трест — у Херсоні. Укладаючи договори з постачальниками, ми спеціально зазначаємо: дрібні вантажі, контейнери адресуйте на станцію Каховка, а вагони — на станцію Заветна Одесько-Кишинівської залізниці. Та чи їм лінії договір до кінця прочитати, чи вони справді вірять, що Херсон і Каховка — це одне й те ж саме, але наше прохання ніхто не зважає. І от «Київмашпостачзбут» надсилає в Херсон три контейнери з електроінструментом, Київський дослідно-експериментальний завод — стенд для ГАЗ-51, центральна база «Головводтехпостач» — усе, що може надіслати Черкаське універсальне управління по постачанню — двигуни і гаражне устаткування, Дніпропетровський завод імені Леніна і управління «Одесаметалопостачзбут» — труби... Усіх і не перелічиш. А від Херсона до Каховки, між іншим, майже, сотня кілометрів.

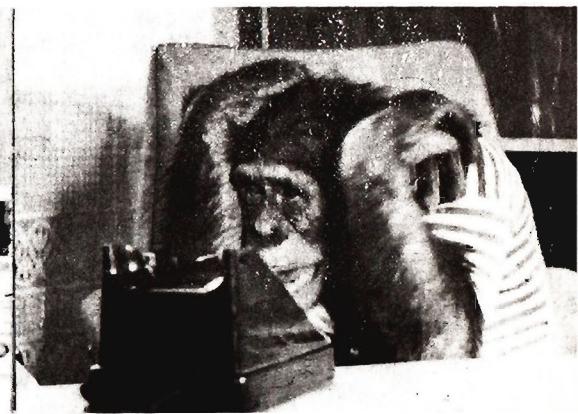
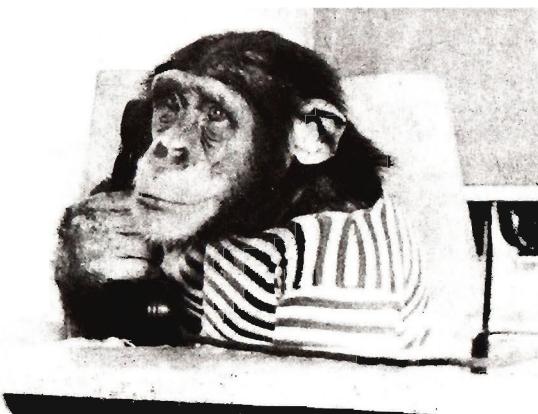
Отож усі вантажі нам доводиться або самим перевозити, або переадресовувати їх на Каховку. І те, юті чи-малих грошей коштує. Коли так і далі справа йтиме, можна і в трубу вилетіти. Не туди заадресовану.

М. ГРИГОР,
експедитор УВТК «Укрводбуду».

ВЕСЕЛИЙ ФОТООБ'ЄКТИВ

Фото В. ЛЬВОВА

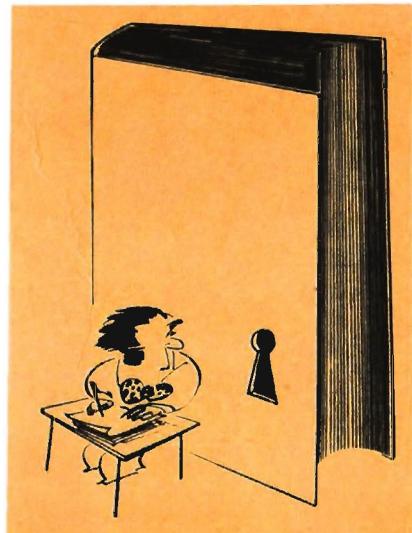
— От досади! Перервали таку цікаву розмову.

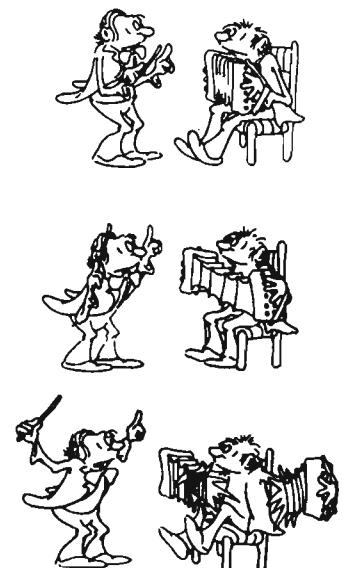
Без слів.

Без слів.

Плагіатор.

Без слів.

Двометровий щит на будинку Солонянського районбуткомбінату (Дніпропетровщина). Фото М. Гореліка.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА!

«Подаю до завфельму колгоспу сю апеляцію.

Цілий рік ви мене карталн за голодних телят. Али ж маю бога в свідах, що зрештою цая твар уже третью днину має доста харчу в череві.

По цему клоочу притягнути мени До почесного вимпеля абисми я й подальши мався такимо моторним!»

(Із заяві).

Надіслав Д. В. БАРАБАН.

«Здаєся комната для холостих одиночок студентів.

Обращаця їжідневно по вулиці перво Мая 17».

(З об'яви біля медичного училища).

Надіслала М. ГРЕЦЬКА.

«Товарищи, очень большая просьба, занривайте двері, а то в подъезде гуляє сквозняк!»

(З об'яви).

Надіслав М. АТАМАНЕНКО.

«Оголошення.

Магазин не працює, лежить в лікарні».

Надіслала Л. КОВАЛЬ.

«Сторожева охорона на месцях за ісключением в бр. № 1 тільки сторож був на місці по свініфермі остальних не знайшли».

(Із доповідної).

Надіслав М. ФЕДОРОВСЬКИЙ.

«Меню»

Большую Ялту, Нижний Мисхор и Старый Крым имею комнату 13 кв. метров в 4-х этажном доме. Первый этаж в 3-х комнатной квартире, в двух комнатах по одной женщине, со всеми удобствами кроме газа...»

(З об'яви).

Надіслав А. КАРП'ЮК.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У № 19 «Перця» за 1975 р. був опублікований фейлетон «Детективні сюжети з продовженням». У ньому критикувались факти тяганини з розслідуванням двох автопригод, зокрема — автомобільної аварії, що сталася в квітні 1974 р. на території П'ятихатського району Дніпропетровської області. Користуючись даними неакваліфікованого розслідування усіх обставин аварії слідчим П'ятихатського райвідділу внутрішніх справ г. Овчаренком, який першим займається цією справою, фейлетоніст В. Бойко зробив неправильний висновок щодо О. Лінкова, котрий вчинив аварію, і звинуватив слідчого Дніпропетровського обласного управління внутрішніх справ т. Демченком, у недобутливості та упередженості в дальшому веденні слідства.

Як виявилось насправді, т. Демченко провів слідство кваліфіковано, об'єктивно і не припустив жодних порушень. Тому редакція вибачається перед т. Демченком.

Автора фейлетону суверо попереджено.

★ Колгоспники села Пологів (Вінниччина) написали Перцеві листи про те, що правління іхнього колгоспу ім. Чкалова найняло бригаду чиган для ремонту борін. I хоча ремонт було зроблено також, розрахувалися з ними, не швидуочи колгоспних грошей.

Голова Теплицького районного комітету народного контролю тов. О. П. Грушевенко повідомив редакцію, що дійсно з вини голови колгоспу Ворущенка Б. А. за ремонт борін було переплачено 2000 крб.

За розтрінинування колгоспних грошей Ворущенка притягнуто до партійної відповідальності. З нього та інших службових осіб колгоспу, винніх у цьому, стягнуту збитки, завдані господарству.

★ У листі мешканців районцентру

Лоакі повідомлялося про те, що дирекція райхарчомбінату не вживає заходів до очистки своїх відстійників, і нечистоти затоплюють городи та двори жителів деяких вулиць.

Як повідомила заступник голови виникому Волинської облради тов. А. І. Вербівська, факти, вказані в листі, підтвердились. За невиконання наказу райсанепістанції щодо постійної очистки відстійників на директора Лоацінського райхарчомбінату Бернадського накладено штраф. Крім того, на нього оформлено матеріали в райпрокуратуру для притягнення до відповідальності.

★ Про те, що продавець Дубовлянського універмагу Конотопської райспоживспілки Бойченко В. О. порушує правила радянської торгівлі, продає взуття по завищених цінах, йшлося в одному з листів до редакції.

Заступник голови правління Сумської облспоживспілки тов. І. А. Остапенко повідомив редакцію, що факти підтвердились. Продавець Бойченко В. О. з роботи знято, а матеріали на неї передано слідчим органам.

★ Директор Капустинської восьмирічної школи (Збаразький район) Лапуця О. М. порушував фінансову

дисципліну. Про це вчителі написали Перцеві.

Як повідомив заступник завідуючого Тернопільським облвітов. Г. Т. Шарун, за неодноразові порушення фінансової дисципліни Лапуцю О. М. з посади директора школи знято.

★ Колгоспники з села Ряшки (Чернігівщина) снарядилися на те, що бригадир п'ятої бригади іхнього колгоспу «Батьківщина» Болтенко Н. В. невірно оформляє наряди, занижує їхній заробіток.

На прохання редакції начальник Прилуцького районного управління сільського господарства тов. Н. Кузьменко перевірив цього листа і сповістив, що факти підтвердились. Болтенка з роботи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 5 (975)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2, II, 1976 р. Підписано до друку 16, II, 1976 р. БФ 02731.
Папір 70×108 1/4. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0658. Тираж 2 850 000 прим.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Квітів ніде не дістав, а тут, кажуть,
проліски повинні бути.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Якщо сам не знаєш, який подарунок зробити дружині, то спитай у неї.
— Е-е, в мене нема стільки грошей...

Мал. І. КОГАНА

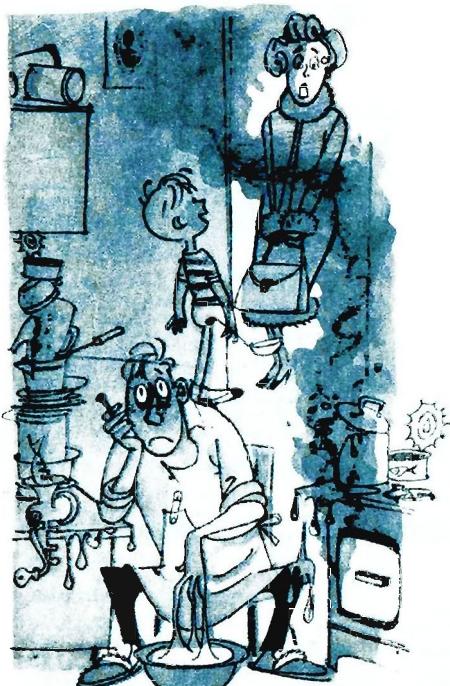
Без слів.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— Про всякий випадок узяв два букети,— раптом дівчинка, а
сьогодні ж 8 березня.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

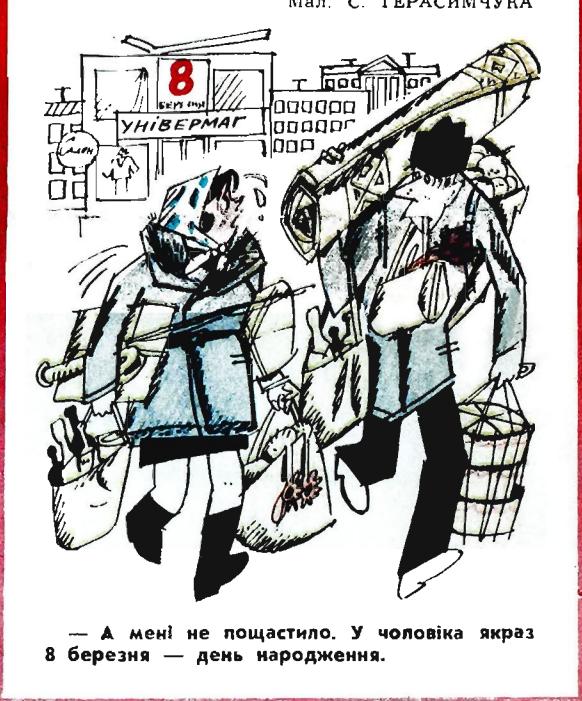

— Мамо! Поки ми з татом хазяйнували, я стільки нових слів від нього навчився!

Мал. А. БОРДУНІСА

— Не треба, ми вже давно одружені!

— А мені не пощастило. У чоловіка якраз 8 березня — день народження.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Вирішив сьогодні ще й дитину помити...

Мал. В. СПЕЛЬНИКОВА

— Мамочко, сьогодні ж у жінки свято, то приди прибери нашу квартиру!